

Αγάπη είναι αυτή;

Ορθοδοξία / Πνευματική ζωή

Δρ. Γεώργιος Ν. Κόϊος, Ιατρός-Ενδοκρινολόγος

Στον χώρο της εργασίας μας, την κοινωνία της κοινότητάς μας, σε εθνικό επίπεδο: Πως έχουμε γίνει! Να μισούμαστε ή τουλάχιστον να αδιαφορούμε για τον διπλανό μας, τον πλησίον μας, τον αδελφό μας. Εγωιστικές και ατομικιστικές οι συνηθισμένες αντιδράσεις. « Ωχ αδερφέ! Τι με νοιάζει για τον άλλο. Εγώ να είμαι καλά». Αυτή είναι η καθημερινότητά μας και τα αποτελέσματα τα ζούμε στην πράξη. Πόση ασφάλεια αισθάνεται κανείς στον δρόμο που περπατάει, στο σπίτι του, στην δουλειά του και στις διάφορες εκδηλώσεις της κοινωνικής του ζωής; Δεν υπάρχει εμπιστοσύνη στις σχέσεις μας. Τρέμουμε στην σκέψη μήπως ζητήσει κάποιος την βοήθειά μας, ακόμη και στενοί συγγενείς και φίλοι. Όλοι προβάλλουμε δυσκολίες και στερήσεις. Μα αυτό που δίνει ένας από το υστέρημά του έχει μεγαλύτερη αξία. Και λέμε ότι και αγαπάμε.

Αγάπη είναι αυτή;

Αν το επεκτείνει κανείς και σε παγκόσμιο επίπεδο απελπίζεται. Όλοι οι

ισχυροί του κόσμου από « πολλή αγάπη και ενδιαφέρον», παρεμβαίνουν στην ζωή των ανθρώπων, ειδικά σε ασθενέστερες χώρες που έχουν και γεωστρατηγική σημασία, για να τους διορθώσουν, να τους μορφώσουν, να τους καθοδηγήσουν, να τους μεταδώσουν τον πολιτισμό τους, τα ιδανικά τους, την πίστη στην δημοκρατία, την ελευθερία, να τους φωτίσουν τέλος πάντων. Και πραγματικά, στην κυριολεξία τους αλλάζουν τα φώτα. Η αλληλεγγύη τους, η εκδήλωση του ενδιαφέροντος και της αγάπης τους είναι εκκωφαντική. Βόμβες, φωτιά, καταστροφή, προσφυγιά, απόγνωση, θάνατος. Μια ματιά στον παγκόσμιο χάρτη και στα τεκταινόμενα ανά την υφήλιο δίνει την απάντηση.

Αγάπη είναι αυτή;

Δυστυχώς, αυτή είναι η έκφραση της ανθρωποπαθούς αγάπης, της αγάπης που εκδηλώνεται έτσι, όπως την αισθάνεται και την εννοεί ο άνθρωπος από μόνος του με αναφορά στον εαυτό του και πηγή της αγάπης του το «εγώ» του. Έτσι, η αγάπη του κάθε υποκειμένου ανθρώπου έχει τον δικό της χαρακτήρα, εξ ού και η ποικιλομορφία των εκδηλώσεων.

Υπάρχει αντικειμενική αποτίμηση του χαρακτήρα και του μέτρου της αγάπης; Υπάρχει κάποιο πρότυπο αναλλοίωτο στο οποίο να γίνεται αναφορά χωρίς να διακινδυνεύεται αλλοίωση της έννοιάς της;

Η απάντηση βρίσκεται στην πορεία της Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Αρχίζει από το Τριώδιο, όπου στο Ευαγγέλιο περιγράφονται συμπεριφορές που μας οδηγούν στα δεινά, αλλά υποδεικνύει και τον τρόπο αποφυγής. Η παραβολή του

Τελώνη και του Φαρισαίου, η παραβολή του Ασώτου προετοιμάζουν τις καρδιές να δεχθούν την ανάβαση στα Ιεροσόλυμα προς το Πάθος και την άκρα ταπείνωση· να ζήσουν την σταύρωση, που αποτελεί την μέγιστη θυσία του αναμάρτητου Θεού Λόγου, εκδήλωση της άμετρης αγάπης προς το κτίσμα Του, και να φτάσει στην Ανάστασή Του, η οποία συνανιστά και τον μετανοούντα άνθρωπο.

Ο Θεός Λόγος ενανθρώπησε, «ο Λόγος σαρξ εγένετο» (Ιωάν. Α, 14) για να δηλώσει την αγάπη Του. Την εκδηλώνει ποικιλότητα και ζητά την δική μας αγάπη. Η άπειρη αγάπη Του μας απαλλάσσει από κάθε οφειλή. Αλλά για να κοινωνήσει η ψυχή μας με τον Θεό πρέπει να γεμίσει και η ίδια από αγάπη. Χωρίς αγάπη η ψυχή μένει πίσω και αδυνατεί να κοινωνήσει με τον Θεό της Αγάπης. Όμως αγάπη που δεν αναφέρεται στον Θεό της Αγάπης, ο Οποίος είναι η πηγή της, είναι αμφίβολη. Η αγάπη ωστόσο, αναφέρεται στον Θεό, μόνο όταν υπάρχει πίστη, πίστη βαθιά, ειλικρινής, δυνατή χωρίς κρατούμενα. Αυτού του είδους η πίστη προσφέρει και την βεβαιότητα ότι ο Θεός Αγάπη εστί, που αποτελεί και το κατεξοχήν ουσιαστικό που χαρακτηρίζει τον Θεό. Η άπειρη αυτή αγάπη οδήγησε στην συγκατάβαση της Αγίας Τριάδος να ενανθρωπήσει ο Λόγος του Θεού για την σωτηρία του ανθρώπου. Και έδειξε την αγάπη Του στην πράξη, όχι απλά με την διδασκαλία Του και τα θαύματά Του. Υπέστη την άκρα ταπείνωση, το μαρτύριο, τον Γολγοθά, την σταύρωση. Στον σταυρό επάνω ο Χριστός, συγχωρώντας τους σταυρωτές Του («Πάτερ άφες αυτοίς»), έδωσε τον χαρακτήρα της Θυσιαστικής Αγάπης. Αυτό, όμως, υποδεικνύει ότι μόνο η άμετρη αγάπη μπορεί να οδηγήσει στην εκδήλωση άκρας ταπείνωσης. Έτσι, και ο άνθρωπος της πίστης, ο άνθρωπος που βιώνει τον Χριστό, εκδηλώνει αγάπη με ταπείνωση, αγάπη που δεν περπερεύεται, δεν φυσιούται, δεν ζητεί τα εαυτής, γιατί αλλιώς θα ήταν κύμβαλον αλαλάζον (αυτά μεταξύ και άλλων αναφέρονται στον υπέροχο ύμνο της αγάπης από τον Αποστόλο Παύλο στην προς Κορινθ. Α' 13, 1-13).

Αυτή η αγάπη οδηγεί στη θυσία, αυτήν την αγάπη αισθάνονταν οι Απόστολοι, οι μάρτυρες, όλοι οι άγιοι του Θεού και καμία θυσία, κανένα μαρτύριο δεν μπορούσε να τους κάνει να αρνηθούν την πίστη τους, την αγάπη προς τον Χριστό. Αυτή η αγάπη θεώνει τον άνθρωπο και τον κάνει κατά χάριν θεό, ώστε η αγάπη του να αποκτά τον χαρακτήρα της εν Χριστώ αγάπης, που είναι η αληθινή αγάπη και αποτελεί καρπό του Αγίου Πνεύματος μαζί με τις υπόλοιπες χάρες (χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, καλοσύνη, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια). Με αυτόν τον τρόπο βιώνει ο αληθινός χριστιανός την αποκάλυψη της παρουσίας του Θεού, της Αγίας Τριάδος. Η αποκάλυψη γίνεται στις καθαρές καρδιές των πιστών, τις γεμάτες από αγάπη, κατά την υπόσχεση του Χριστού στο έκτο μακαρισμό, «μακάριοι η καθαροί τη καρδιά ότι αυτοί τον Θεόν όφονται» (Ματθ. Ε΄ 3-12). Το πρότυπο της αγαπητικής σχέσης της Αγίας Τριάδος παραχωρήθηκε, μέσω του ενανθρωπήσαντος Θεού Λόγου, στον άνθρωπο για να γνωρίσει τι σημαίνει αγάπη. Το μέγεθός της αποκαλύπτεται μέσα από την ταπείνωση, το μαρτύριο, την θυσία και την συγχώρηση ιδίως των διωκτών.

Έχουμε επομένως τον τύπον του Χριστού. Το πρότυπό μας. Μας άφησε το Ευαγγέλιό Του, την Μεσίτριά μας την Παναγία, τους Αποστόλους που δίδαξαν και βίωσαν το Ευαγγέλιό Του, τους αγίους Μάρτυρες που κανένα μαρτύριο, καμία προσφορά δεν μπόρεσε να αλλάξει την αγάπη τους στον Χριστό. Αλλά και όλοι οι Άγιοι Πατέρες που έζησαν πυρπολημένοι από την εν Χριστώ θυσιαστική αγάπη «πέιραν έλαβον εμπαιγμών και μαστίγων, έτι δε δεσμών και φυλακής·

ελιθάσθησαν, επρίσθησαν, επειράσθησαν, εν φόνω μαχαίρας απέθανον, περιήλθον εν μηλωταίς, εν αιγείοις δέρμασιν, υστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ων ουκ ην άξιος ο κόσμος, εν ερημίαις πλανώμενοι και όρεσι και σπηλαίοις και ταίς οπαίς της γης.) (Εβρ. ΙΑ, 33). Αυτό όμως, που όλοι θεωρητικά θέλουμε, μόνο η εν Χριστώ αγάπη μπορεί να προσφέρει. Αυτή προσφέρει ταπεινώση, συγκατάβαση, υπομονή, συγχώρεση και όλους τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος που προαναφέραμε. Αυτή καθιστά τον άνθρωπο σκεύος εκλογής, που σκορπά γαλήνη, ιλαρότητα, χαρά, εμπιστοσύνη.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](https://bit.ly/2GnUGmH)

<https://bit.ly/2GnUGmH>